

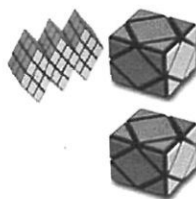
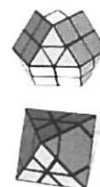
www.igac.org: l'associació virtual

www.igac.org: l'associació virtual

Pere Parramon

Presentació
Container
» Artistes
AlfabetNotes
Connecta
Enllaços
Comissariat
Representant
Crèdits
Extra
Notes

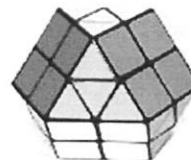

ABCDEFGHIJKLMNPOQRSTUVWXYZ

Artistes

p

Roc Parés Burgués
Sara Pardo Quintana
Xavi Pérez
Anna Pigem I De Palol
Xavi Plana I Caupeña
Santiago Planella
Mon Pons
Olga Praderas Tello
Ricard Prat I Coll
Jordi Puig
Marta Puigdemont Lopez
Gala Pujol

blanc
future
girona
igac.org
robotika
rubik
web

Interfície «Artistes», amb l'aparença rubik.

Fa uns anys, i lluny: una colla d'artistes discutint. S'han reunit a propòsit d'un intercanvi entre gironins i cubans, però la seva preocupació és la situació de l'art contemporani a Girona. En parlen molt, i les seves postures són diverses, però coincideixen en la necessitat d'un espai que aglutini els diferents grups i tendències. L'art a Girona, com se sol dir col·loquialment, s'organitza en «capelletes»; la lògica no enganya: quan s'uneixen moltes capelles potser s'està davant d'una catedral. La temptació és massa gran, i el grup decideix canviar la xerrameca per l'acció. Cal, però, que aquest espai plural neixi invertint-hi els mínims recursos; a més, haurà de ser gran, i realment obert. Sense aquestes condicions, el projecte no prosperarà. Així sorgeix la idea de colonitzar l'espai virtual; a Internet els costos són relativament minsos, les limitacions d'espai són pràcticament inexistentes, tothom pot tenir-hi accés i fins i tot permet la interactivitat i l'autogestió per part dels qui vulguin participar-hi. A la discussió inicial molts aporten els seus suggeriments, però els qui assumeixen la paternitat del projecte (amb totes les responsabilitats que això comporta) són Pep Canaleta, Narcís Gironell i Clara Oliveras, artistes coneguts i reconeguts, i engrescadament profans en construcció de webs (sistemes d'intercanvi d'informació dissenyats per a Internet amb continguts multimè-

G I R O N A : L ' A R T D ' U N P R E S E N T

dia i hipertext). Com en tots els projectes interessants, el contingut precedeix el contenidor, i la reflexió a la tècnica. Canaleta, Gironell i Oliveras saben el que volen, i estan disposats a aprendre el que calgui i atreure qui sigui per aconseguir-ho. Una bona empenta és essencial per arribar lluny. Així, una mica més tard, les qüestions tècniques de programació i disseny *flash* (relacionat amb l'animació) queden en mans de Jaume Teixi i Manel Bayo, també artistes.

Avui l'espai somiat en aquella discussió és una realitat. Per accedir-hi només cal escriure «www.gironartcontemporani.com» o «www.igac.org» a l'explorador d'Internet, des de qualsevol terminal connectat a la xarxa, sense limitació de dia o horari i de forma gratuïta. El web compta amb dos dominis (el nom a Internet) per reflectir l'abast real i la voluntat del projecte. El primer descriu l'àmbit geogràfic d'acció -Girona i rodalies-, i el segon, menys descriptiu, evita l'aparent localisme del primer. Ambdós noms evidencien la paradoxa indescrutable de tots els projectes similars a aquest: d'una banda neixen de i per a una comunitat reduïda, i de l'altra, treballen per formar part d'una xarxa molt més gran. El primer repte d'un web d'aquestes característiques és mantenir l'equilibri entre uns quants i la globalitat. No obrir-se al món pot significar condemnar-se a semblar un «llogarret d'irreductibles gals», però fer-ho a qualsevol preu pot implicar que la pròpia veu desaparegui en un mar polifònic on molts es comuniquen amb molts. El web de l'IGAC ha sabut mantenir l'estratègia: amb els peus i les preocupacions a casa, encén un far que els connecta amb veïns propers i remots.

En resum, aquest web consisteix en un directori d'artistes vinculats d'una o altra manera amb Girona, acompanyat de diversos serveis culturals. Però això no vol dir que sigui un simple reguitzell de noms i fotos penjades amb més o menys gràcia. Per comprovar-ne l'originalitat i la seriositat, només cal entrar-hi. El primer indicatiu és el *pop up* (finestra emergent) que s'obre alegrement en algun costat de la pantalla i que serveix com a recordatori de les últimes activitats: exposicions virtuals, intercanvis amb l'estranger, propostes multimèdia... L'espai és viu, doncs -Internet també és un cementiri de documents que no s'han actualitzat en anys-. Una proposta d'aquest tipus ha d'estar en constant moviment, ha de sorprendre, ha de ser capaç de seduir els seus visitants, perquè l'internauta és més inquiet que qualsevol altre navegant, i el cant de sirena ha de ser el doble de potent per mantenir la seva atenció durant uns instants.

El següent cop d'efecte és afalagador. Es tracta de la possibilitat de variar les interfícies (imatge dissenyada per interactuar amb el web). Fent un clic sobre qualsevol de les misterioses paraules que apareixen a un costat -*igacpil*, *sex* o *robotika*, entre d'altres- l'aparença del web (*skin*) canvia, transformant-ne l'aspecte. Tot plegat pot inundar-se de pastilletes de coloraines (amb un resultat proper als treballs de l'anglesa Susie Freeman),

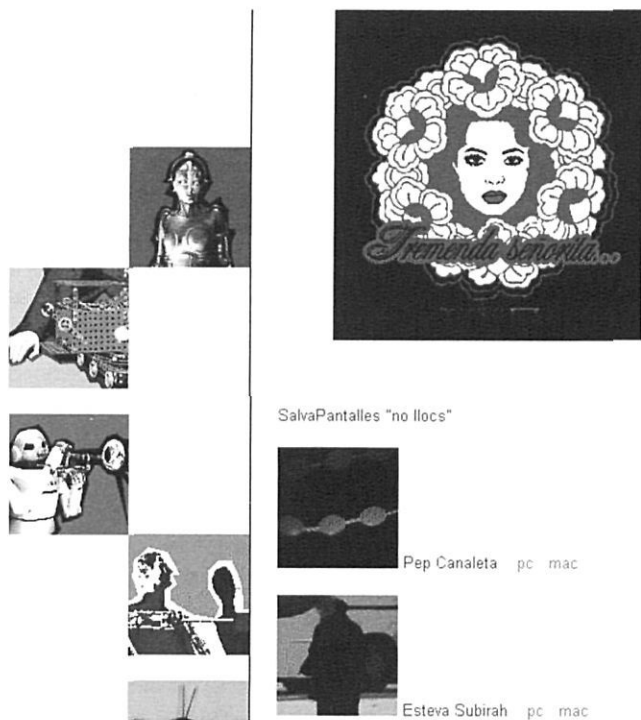
de pits i cuixes en agradable desordre eròtic o de robots nostàlgics disfressats d'estètica pop. El model *rubik* mereix un comentari a part, ja que el cub de Rubik (el joc consistent a anar agrupant els sis colors d'un hexaedre articulat) va ser la primera imatge que va tenir el web, triada precisament per evocar la versatilitat i la multiplicitat a què aspirava. Com qui en altres èpoques jugava a canviar els vestits retallables de la nina de paper, el visitant d'igac.org pot personalitzar el web amb la combinació que li resulti més agradable, allargant així la vida de les interfícies -el desgast de les imatges a la xarxa és més ràpid que en qualsevol altre mitjà, perquè la velocitat d'ús és molt superior-. Finalment, abans d'entrar al web pròpiament, només resta escollir la llengua -entre català, castellà, anglès i alemany-. Fins aquí, l'internauta ja s'ha trobat l'última proposta d'activitat (anunciada al *pop up*) i està interactuant. Així, certs tòpics queden en seriosos perill: potser Internet no és tan gèlida, ni tan solitària, ni té perquè tenir un aspecte mecanitzat. Tot el web té quelcom d'orgànic, allunyat ja dels primers treballs d'art amb ordinador (Michael Noll i els seus *Quadràntics gaussians*, de 1963, o Lilian Schwartz a *Pixillation*, de 1970), que semblaven haver de donar uns fruits tan freds com la mateixa màquina. Si algú en té dubtes, que continuï el passeig pel www.gironartcontemporani.com.

Entre els diversos apartats, un dels destacats -per ser l'autèntic moll del web- és el directori d'artistes, l'espai de reunió on trobar-se sense necessitat de tocar-se físicament: prop d'un centenar de membres, tots ben diferents i vinculats a Girona. Els

Interfície «Resident virtual», amb l'aparença *igacpil*.

L'estètica gràfica del web igac està dissenyada a base d'imatges que es combinen aleatòriament donant aparença a cada apartat. Cada vegada que accedeixes a un d'ells, la combinació és diferent i l'aspecte també. Una estructura atzarosa de la qual en podem ser els protagonistes més directes. Us convidem a enviar-nos imatges que aleatoriament i durant un període aproximat d'un mes seran les que apareixeran als apartats igac. Amb el nom de la sèrie i l'autor. Per fer-ho possible només heu d'enviar 2D imatges en format JPG i de tamany 200 x 200 píxels i resolució màxima 150 ppi a igac@igac.org indicant el vostre nom i el nom de la sèrie. El disseny actual és de l'artista Manel Bayo i el nom de la sèrie és *igacpil*.

G I R O N A : L ' A R T D ' U N P R E S E N T

SalvaPantalles "no llocs"

Pep Canaleta pc mac

Esteva Subirah pc mac

Interfície «Extra», amb l'aparença robotika.

peatges que han passat per formar part d'aquest grup són iguals per a tots: omplir un senzill formulari que examina i aprova el comissari del web i disposar dels dos megabytes de memòria (espai virtual) per realitzar la presentació de la seva obra. L'IGAC posa al seu servei un suport tècnic, però mai manipula res del que faci l'artista. La figura del comissari participa en el procés per vetllar per la qualitat i l'interès dels artistes participants. Fins al moment, les comissàries han estat Glòria Bosch, Mery Cuesta i Gala Pujol (el càrrec és anual). La seva tasca no es limita a l'índex de membres, sinó que també s'encarreguen de la programació de l'apartat «Container» i d'aportar la seva visió personal al web. Per dur a terme aquests encàrrecs cal saber mirar més enllà, deixar-se fascinar pels avantatges de transcendir els compartiments estancs que durant massa temps ha imposat la tradició. Aquests semblen els lemes de Glòria Bosch, capaç d'explicitar o insinuar, segons convingui, els lligams invisibles entre diferents èpoques i diferents disciplines. La seva exposició virtual explorava el comportament d'obres d'artistes no avesats als entorns digitals, de manera que es pogués calibrar l'abast i les limitacions tant de les peces com d'Internet. Al seu torn, Mery Cuesta ja apostava pel *net-art* (treballs pensats per a la xarxa); algú capaç d'incloure en una crítica una expressió com «ambiente chirogotero del Parnaso» aporta el gust per allò alternatiu i per la novetat, però sempre des de criteris sòlids. La comissària

actual, Gala Pujol, sempre embarcada en projectes culturals, des de les seves temporades a Austràlia treballa buscant antípodes. El seu regal per al web: un projecte on art i vida es dissolen l'un en l'altra (si aquests comentaris encurioseixen, només cal passejar-se pel web i anar fent clic en uns i altres oferiments). Fins al moment tres noms, tres propostes pensades per ampliar els horitzons ja per si sols generosos del www.igac.org, tres estils que conflueixen en la necessitat de dissoldre els límits entre allò virtual i allò (segurament mal anomenat) real. Els exemples són nombrosos, des de la mostra *No llocs*, dels artistes Pep Canaleta, Elena Genís, Narcís Gironell, Clara Oliveras, Anna Pigem i Esteve Subirah -dins de *Llistes d'espera*, comissariada per Glòria Bosch i produïda per Fundació Vila Casas-, fins a l'interactiu *Life in Progress*, de Manel Bayo, comissariat per Gala Pujol.

Una altra mostra dels beneficis d'Internet: la col·lecció sobre la *performance* espanyola de Joan Casellas, *Aire*, es pot visitar gràcies al treball multimèdia *De LTM Machina*, d'Oscar Abril per a «Container». La irrupció de la xarxa en l'art ha trastocat alguns plantejaments que semblaven eternals: les imatges, abans invariablement estàtiques, ara són conjunts d'informació que poden modificar-se; són, com li agrada definir-les a Peter Weibel, director de l'Institut de Nous Mitjans de la Stadelshule de Frankfurt, «sistemes dinàmics». Res a veure amb l'art ancorat durant segles a l'objecte. La cultura virtual de la *World wide web* (les cèlebres tres w que sovint s'han d'escriure precedint una adreça web) està plena de nous camins.

Una altra particularitat important de l'igac.org és el seu plantejament econòmic (fins i tot l'internauta més entusiasta menja). D'una banda, per la determinació amb què els seus fundadors van decidir que tothom que participés en el projecte rebria una remuneració per les seves tasques. Així posen el seu gra de sorra en la lluita de les arts i les humanitats d'aquest país per alliberar-

Exemple de pantalla personal a l'apartat «Artistes».

Català
Deutsch
English
Español

Clara Oliveras i Valentí www.igac.org/clara_oliveras_i_valenti Actualitzat 2005-08
Adreça: Asturies 13 - 17003 Girona <> Tel. 972 217869 <> Fax: 972 217869 <> Email: clara@gironatcontemporari.com

Propres exposicions:

Fundació Vilcasas - Palau Solterra, Torroella de Montgrí.

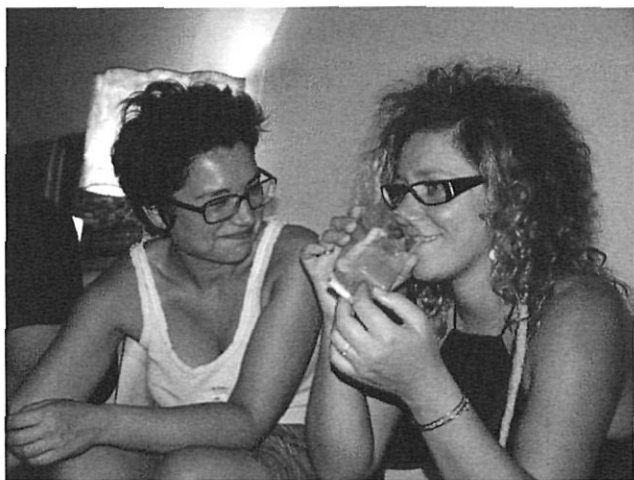
Exposicions Individuals:

- 1997 - La casa d'on vinc. Museu d'Art de Girona. Catg.
- 1998 - Nuclei. Sales Municipals d'Exposició, Girona. Catg.
- Casa de Cultura "Ca la Pruna", Ajuntament de Pals, Pals (Girona).
- 2000 - Projecteinfinit. Espai fotogràfic Can Basté. Ajuntament de Barcelona.
- 2004 - Interiors. Galeria Antonia Bagué, Torroella de Montgrí, Girona.

Exposicions Col·lectives:

- 1996 - "New Art" Trobada Internacional d'Art. Amasseno, Itàlia. Diputació de Girona.
- Vestí-me. Factoria de les Arts. Fórum. Ajuntament d'Olot (Girona). Catg.
- 1990 - Cercles invisibles. Espai 13. Fundació Miró. Barcelona. Catg.
- Nummsit. Punt de trobada, escultura pública a la Rambla de la Llibertat de Girona. Junt amb D. Picazo.
- 1999 - Sales Municipals Centre Cívic. Santa Eugènia. Ajuntament de

G I R O N A : L ' A R T D ' U N P R E S E N T

Summer Time, de Gala Pujol, al seu espai de l'apartat «Artistes».

se del seu jou -la manca de professionalització amb què es perceben feines com les dels artistes, escriptors, historiadors, crítics, etc., que tantes vegades han d'acabar treballant per ben poc o res-. En aquest sentit resulta decisiva la col·laboració de l'Ajuntament de Girona, la Caixa de Girona i la Diputació de Girona.

D'altra banda, aquesta iniciativa ofereix als artistes l'oportunitat de treballar el *net-art* amb el suport d'una institució gestionada per i per a artistes. En general, i salvant les excepcions de certs museus japonesos i nord-americans, són les institucions científiques les que de tant en tant col·laboren en aquests projectes (algunes de les més famoses són els laboratoris Bell dels Estats Units). Per això és freqüent trobar sucoses aliances entre artistes i enginyers de tot tipus. Malgrat els interessants resultats d'aquests maridatges (per esmentar-ne un dels primers, Stan Vanderbeek i Lillian Schwartz amb l'enginyer Kenneth Knowlton al film d'imatges parcialment digitals *Camps de poemes*, de 1964), l'IGAC no parteix de l'exploració científica com a excusa -tot i que, probablement, no la descarti per a un futur-, sinó de la pròpia recerca artística. A l'IGAC s'hi fa art des de l'art. Amb el temps, serà interessant comparar els resultats d'uns i altres plantejaments.

El trio format per Canaleta, Gironell i Oliveras han aconseguit un espai de trobada, però des del començament la seva intenció va ser transcendir l'àmbit virtual. La pregunta és: el camí d'allò virtual no acabarà essent tan fascinant que oblidaran la bella promesa de la terra? O, fins i tot, la distinció entre virtual i real no deixarà de ser necessària? En qualsevol cas, un grup d'artistes gironins tindrà alguna cosa a dir-hi.

Pere Parramon és historiador de l'art i comissari independent.

Life in progress

16/9/2005 hora 0:49'20

Qué em poso?

Samarreta:

- I love Norway 29%
- visita Cuzco 22%
- Paris mon amour 38%
- Tanzania 21%

Pantalons:

- Texans 23%
- Coto 23%
- Texans negres 37%
- Pirata vermells 17%

Sabates:

- Bombes blanques 23%
- Negres 48%
- Esportives blaves 29%

Pulsera:

- Cap 9%
- Grega 14%
- Rosa 21%
- Negra 13%
- Blava 43%

Ulleres fosques:

- No 70%
- Sí 30%

Al cap:

- Gaa 9%
- Barret 44%
- 2 cues 13%
- Deixat anar 21%
- Pentinat 13%

Roba interior:

- Slips vermells 5%
- Tradicionals 22%
- Grisos 8%
- Negres 4%
- Tigre 7%
- Rainbow 9%
- Boxers cors 28%
- Flors 3%
- Rallats 9%
- Grisos 3%
- Sense 2%

Una de les pantalles de l'interactiu Life in Progress, de Manel Bayo. El visitant podia interactuar en la vida quotidiana de l'artista a través d'Internet.